Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 15	1. August 1909	58. Aargang

Ortodoxiens Forfald.

Af Præsident Charles W. Penrose i Millennial Star.

Værdien og Vigtigheden af Aabenbaring i vor Tid bliver mere iøjnefaldende, efterhvert som Tiden ruller fremad. Mere og mere se vi Nødvendigheden af en sikker og paalidelig Ledestjerne paa religiøse Omraader for at tilfredsstille det søgende og spørgende Sind. Dette træder ikke alene frem i de store Uoverensstemmelser, der findes mellem de forskjellige protestantiske Sekter, men ogsaa i den gradvise Afvigelse fra saadanne Lærdomme og Trosspørgsmaal, der for ikke længe siden bleve betragtede som den sande Kristendoms Grundvold.

En af de mest populære og mest positive Bekjendelser i den saakaldte Reformation var, at Bibelen indeholdt „Alt nødvendigt til Salighed", medens hvadsomhelst, der ikke fandtes deri eller ikke kunde bevise sin Ægthed, ikke skulde antages som en Trosartikel. Bibelen skulde betragtes som Guds eget og virkelige Ord, den eneste og højeste Autoritet over alle andre. Da Mormonismen, som den benævnes, fremkom i det 19. Aarhundrede, bleve dens Tilhængere angrebne som Fornægtere af Bibelen, og dette var i den hele Kristenheds Øjne deres største Forseelse og et usvigeligt Bevis paa, at de vare Gudsfornægtere og som saadanne uværdige til at nyde Adgang til Kirkens Skjød. Men at denne Beskyldning var falsk er forlængst bleven bevist, og i den senere Tid er den Anklage rejst imod „Mormonismen", at den netop tror for meget paa Bibelens Bogstav. Det er nu meget almindeligt, at lærde Teologer og Kandidater, som søge Præstekald, ikke alene betvivle, men

ligefrem fornægte mange Dele af den hellige Skrift, og at den gamle Ærefrygt for Bibelens Historie og Teologi mere og mere udslettes af de Kristnes Hjerter, medens den moderne Filosofi leder dem bort fra den simple, enfoldige Tro, der blev overleveret dem af deres kristne Forfædre. Dette fremgaar af en Diskussion, som fandt Sted i en nylig afholdt sekterisk Konvention og Synode, hvis Forhandlinger ere gjengivne af fremragende Prædikanter og teologiske Studerende i et meget udbredt Tidsskrift.

Denne Tankeretning er stærkt fremherskende over hele Jordkloden Ved en nylig afholdt Afgangseksamen i New York af unge Teologer, der søgte om Ansættelse som Præster i det presbyterianske Kirkesamfund, bleve disse Kandidater adspurgte med Hensyn til deres Tro og Anskuelse om Bibelen som „den eneste ufejlbare Troens Rettesnor". De svarede, at de ikke troede Historien om Adam og Eva bogstavelig, som den findes i Bibelen. Da de bleve spurgte om deres Tro angaaende Syndefaldet, om det var foraarsaget ved, at Adam og Eva spiste af den forbudne Frugt, svarede de, at de ikke vare visse derpaa, og for at undgaa en ligefrem Benægtelse deraf udtalte de, at det var „en Allegori, der indeholdt en dyb Sandhed, som kunde antages af Enhver". Paa Spørgsmaalet om Jesu Opstandelse svarede de, at de troede, at han var oprejst fra de Døde, men betvivlede, at det var det samme Legeme, han havde, da han blev begravet. Ligeledes siges i Rapporten: „De anerkjendte Kristi Guddom, men fandt sig ikke beføjede til at antage Beretningen om hans Fødsel i Kjødet bogstavelig, som Bibelen meddeler den." Jeg tror ikke, at der var 5 Præster i den hele Forsamling, som ærligt kunde sige, at de troede Historien bogstavelig om Adam og Eva.

Disse Straa vise Retningen, i hvilken den teologiske Vind blæser. De foruden mange andre ere Kjendetegn paa, at den moderne Kristendom mangler et paalideligt Anker for Religionens Skib. Der er ingen virkelig og positiv Rettesnor for de stridende Sekter og tvivlende Professorer, medens det, der er blevet anset som „den eneste ufejlbare Troens Rettesnor", praktisk set ingen „Rettesnor" er, men Noget af en saa elastisk Natur, at det kan passe til Enhvers Sind og Opfattelse uden at blive afgjørende for Nogen. Er det netop derfor ikke nødvendigt at have Noget med Autorisationens Stempel, der ikke lader sig vende efter ethvert Indfald eller enhver personlig Mening og Opfattelse hos Lægmænd eller Præster, som udlægge dets Indhold efter deres eget Hoved?

Mormons Bog fremkom i det 19. Aarhundrede som en Røst „ud af Støvet", ikke i et tvivlsomt og figurligt Sprog, men i et Sprog saa simpelt og ligefrem, at det vakte Modstand hos de Lærde og Vise i Verden. Den kom for at fremsætte den gamle Sandhed, der i svundne Tider var bleven aabenbaret paa den vestlige Halvkugle; en Forkortelse af det, som Profeter og Frelseren selv havde sagt og gjort i det Land,

ogsaa angaaende Syndefaldet, Gjenløsningsplanen, Virkeligheden af Messias guddommelige Natur med Gud som hans Fader og Jomfru Maria som hans jordiske Moder, Frelserens Lidelse og Død for at sone for Verdens Synd og bringe Mennesket tilbage til Gud, hans virkelige og bogstavelige Opstandelse, hans store Arbejde for Levendes og Dødes Frelse, Evangeliets evige og uforanderlige Principper, Organisationen af hans eneste og sande Kirke, det hellige Præstedømmes Magt og Myndighed, Ordinancerne, nødvendige til menneskelig Helliggjørelse og Frelse, den menneskelige Aands Natur, den virkelige Individualitet af de tre Guddomsvæsener Fader, Søn og Helligaand, Kirkens Enhed, Aandens Gaver, guddommelig Aabenbarings Vedbliven, Menneskeaandens Tilstand i Tidsrummet mellem Døden og Opstandelsen, evig Dom, Adams Børns Bestemmelse i de tilkommende Verdener og hele Salighedsplanen under Guds Søns Ledelse. Alle disse vigtige Punkter ere fremsatte i Mormons Bog i et Sprog saa tydeligt og klart, at der slet ikke er Rum for Tvivl eller Gisninger, men kun for Kundskab og Sandhed.

Disse mærkværdige Optegnelser om fordums Lærdomme fuldstændiggjøres ved Aabenbaringer i vor Tid fra Himmelen, ligesom Bogen var bragt frem af Jorden. Paa denne Maade stadfæstes de døde Bogstaver i de gamle Optegnelser ved Guds levende Ord fra Himmelen, baade det, der var skrevet i den østlige, og det, der var skrevet i den vestlige Verdensdel; men det gaar ogsaa videre; det giver „Linie paa Linie og Bud paa Bud" Vejledning for os i Nutiden og bliver derved en ufejlbarlig Rettesnor for Alle, som ønske at finde en solid Klippe at bygge paa. Ikke desmindre forkaste Jordens Indvaanere i Dag denne herlige Aabenbaring i vor Tid uden at overveje, hvad den betyder for deres Tro. Paa den Maade bliver Guds Visdom en Daarlighed for Verden; men Verdens indbildte Visdom bliver sikkerlig en Daarlighed i Guds Øjne. Det forekommer Sidste-Dages Hellige helt morsomt at iagttage de latterlige og urimelige Krumspring, som Nutidens lærde Teologer gjøre, naar de med menneskelige Vaaben, Spekulation og Uvished brydes med Lærdomsproblemer i Stedet for at antage den tilfredsstillende og paalidelige Løsning, der i vor egen Tid er given ved Aabenbaring. Men paa samme Tid er det forbausende, at lærde Teologer, der betragte Kirkens Lærdomme som hvilende paa Bibelens ufejlbarlige Grundvold, ville lade saadanne Personer faa Adgang til Prædikestolen, som ikke alene betvivle Kirkens Læresætninger, men som ligefrem fornægte nogle af dens vigtigste Grundprincipper, medens de selv ikke kunne gjøre Fordring paa at have nogensomhelst klar Forstaaelse af de Ting, de søge at forklare Andre. Disse Individer ere frække nok til at betragte sig selv som en udvalgt Klasse, beskikket og ordineret ved guddommelig Fuldmagt til at undervise deres Medmennesker og administrere til dem i Treenighedens Navn, der for dem er „en ukjendt Gud",

medens de se ned paa Massen af Folket som paa deres Underordnede, der alene skal vise dem Underdanighed og yde dem Godtgjørelse i rede Penge. Ortodoxi (Rettroenhed) plejer at være Kristendommens højeste Pryd og Ros; men nu sættes den ud af Moden og „tilbage i Tiden". Nødvendigheden af en ny Uddeling er iøjnefaldende, og, takket være Gud, den er kommen. Tidernes Fyldes Husholdning er gjengivet med guddommeligt Lys, guddommelig Magt og guddommelig Myndighed, og med en Visshed, der flyder fra en absolut Overbevisning i Menneskets Sjæl ved Lydighed mod de Ord, der flyde fra Guds Mund.

Børneopdragelse i Oldtidens Rom, Sparta og Athen.

Naar vi se tilbage paa Børnenes Stilling i Hjemmet og i Samfundet i den klassiske Oldtid, altsaa før Forfaldsperioden, er det ganske interessant at iagttage, at en Del af disse ca. 2500 Aar gamle Opdragelsesprincipper atter ere komne til Ære og Værdighed efter i lang Tid at have været omtrent banlyste, medens naturligvis en stor Del af dem, som dog have holdt sig lige indtil Begyndelsen af forrige Aarhundrede, nu heldigvis betragtes som barbariske og ere afløste af andre mere tiltalende Opdragelsesmetoder.

Til den første Kategori maa regnes den i Oldtiden og i vor moderne Tid saa forgudede Sport, og til den anden hører den Tanke, at Børn, der skulle blive raske og sunde Mennesker maa opdrages saa haardt, ja næsten ubarmhjertigt, som muligt.

De fleste af os kjender jo fra vor Verdenshistorie, hvorledes Spartanerne søgte at holde deres Mænd haardføre ved at dræbe ethvert spædt Barn, der viste mindste Tegn paa Sygdom eller Svaghed; det gjaldt jo netop for dem at opfostre Krigere, men det var unægtelig en noget radikal Maade at naa dette Maal paa. At Pigebørn ikke just vare den mest kjærkomne Vækst til Familien, som en Spartanerfader kunde ønske sig, siger sig selv, og derfor gik de ogsaa jævnlig samme Vej, selv om de ikke fejlede det allermindste, men kun for at regulere Tilgangen; de havde jo i en Spartaners Øjne kun den ene gode Side, at de kunde blive Mødre til kraftige Krigere, men udover dette havde de ingen synderlig Existensberettigelse. Det var just ikke nogen videre galant Opfattelse af Damerne, og vor Tids Damer vilde vist meget betakke sig for at blive hensat i Oldtidens Sparta. Naar Børnene vare saa store, at de kunde undvære Moderen, bleve de anbragte i Statens Opdragelsesanstalter, hvor det ikke var særlig humane Principper, der raadede. Paa Spisesedlen stod den nokkom bekjendte „Spartanske Suppe" hvis Hovedbestanddel var Blod, og de øvrige Retter svarede vel nok

hertil. Hovedøjemedet med Opdragelsen var at opelske en haardfør Ungdom, og derfor samledes alle disse unge Mennesker en Gang om Aaret og bleve gjennempiskede paa Torvet i Befolkningens Paasyn; her gjaldt det for den unge Mand om at lægge saa ringe Følelse af Smerte for Dagen som muligt og helst at modtage Piskningen med et Smil. Det var den aarlige Examen, saa kan man jo selv tænke sig til, at der ingen Fornøjelse var ved Overgangen fra Dreng til Mand.

Det var den legemlige Opdragelse, men den aandelige var just heller ikke overensstemmende med vor moderne Pædagogik. Naturligvis lærtes Gudelære, svarende til vor Religionsundervisning, hvorimod Regning, Skrivning og deslige vare ukjendte Pensa; derimod lærtes Moral, ganske vist lidt aparte, set med vore Øjne, men den passede godt ind i hele den antike Opdragelsesmetode. For at vænne Børnene til Snuhed og Listighed var Tyveri tilladt, vel at mærke kun hvis det ikke blev opdaget indenfor en vis Tid, ja det blev endda anset for en fortjenstfuld Opgave at begaa saa store og omfattende Tyverier som muligt, selv fra Landsmænd, for derved at konstatere sin fuldendte Opdragelse. Men blev Tyven funden, saa maatte han undergaa en streng Medfart, thi der var jo da en Fejl ved hans Opdragelse, og den kunde kun rettes ved Pisk. Vi fristes til at sige, at vor Tid har enkelte Berøringspunkter med denne Opfattelse af Tilegnelsen af andres Ejendom, naturligvis kun saa længe, at det ikke gaar ud over Ens egne Ejendele; vi se hvorledes Tyveknægte tilklappes Bifald paa vore Teatre, og deres Bedrifter fluges i Romaner, saa den Moral, der findes heri, er næppe bedre end hin i Oldtiden.

At en Opdragelse som den, der blev den unge Spartaner til Del, maatte opelske haardføre Mænd, er sikkert, og af Dyder var vel nok Tapperhed den, der stod højest i Kurs.

Den unge Athenienseres Opdragelse gik paa flere Punkter i en lidt anden Retning. Her paahvilede Barnets Opdragelse væsentligt Hjemmet, og Følgen heraf blev, at den raa Kraft ikke i saa stor Grad blev sat i Højsædet som i Sparta, men dog var, som i hele Oldtiden, den kraftige og vaabenføre Mand for det meste Favoriten. I Athen, hvor Talere, Filosoffer og Kunstnere vare i stor Anseelse, blev der lagt megen Vægt paa Aandens Uddannelse, og Barnet havde allerede tidlig god Lejlighed til at nyde godt af Undervisning i denne Retning, men dog stod for den unge Mand som noget særlig attraaværdigt at opnaa Færdighed i Legemsøvelser og det, vi nu kalde Sport. Ved de olympiske Lege, der fejredes hvert fjerde Aar, samledes saa at sige hele Nationen, og de unge Mænd, der her som Sejrherrer kronedes med Laurbærkransen, fejredes over det ganske Grækenland som Nationens Stolthed.

Det var i det hele taget en Higen efter Skjønhed i alle Livets Forhold, der mest gjorde sig gjældende i det gamle Athen; Kunstværker

skabtes, som endnu den Dag i Dag staa uovertrufne. At tro, at der blandt disse gamle Grækere fødtes et langt større Procentantal Genier end nu, er vist for meget, men ved en fortsat Skjønhedsdyrkelse gjennem flere Slægtled og en Opdragelse i samme Retning fremelskedes der en Selvkritik, der ikke tillod noget Fuskerarbejde at bestaa. Barnet havde, lige fra det kunde bevæge sig omkring, kun Skjønhed for Øje; skjønne Omgivelser, Statuer og arkitektoniske Bygningsværker, der hver for sig var et Kunstværk, og sidst, men ikke mindst, et Folk, der ved Legemsøvelser søgte at forskjønne det menneskelige Legeme.

Den krigerske Opdragelse, som var uadskillelig fra en Mands Opdragelse i Oldtiden, fandt først Sted i Ynglingealderen, i Modsætning til Spartaneren, der lærte at haandtere Spyd og Sværd allerede som Dreng.

Det gamle Rom, hvis Blomstringsperiode falder nogle Aarhundreder senere, gav sine Børn en lignende Opdragelse som Sparta; dog havde Staten ikke her taget i sin Haand at kontrollere Tilgangen af smaa Statsborgere paa en saa radikal Maade som Sparta, men dog stod Krigshaandværket i meget høj Kurs ogsaa her, selv om Agerbruget i Roms tidligere Periode ansaas for fuldt værdigt en fribaaren Mand. Her havde Familiens Overhoved en meget vidtstrakt Myndighed over Familiens Medlemmer og særlig da over Børnene; deres Liv var i hans Haand, og Ulydighed mod hans Befalinger blev tidt meget haardt straffede. Familiefaderens Ønske var hele Familiens Lov, og han var baade Under-, Over- og Højesteret i alle Familieanliggender. Senere hen ændredes dette Forhold jo noget, men dog bleve Børnene saa godt som regnede for hans Ejendom, og at Drengene bleve haardføre ved denne Opdragelsesmetode er begribeligt, men Eet vandt man, og det var, at Familierne og Ætterne stode ubrødeligt sammen, og at Rivninger i Familierne bleve slaaede ned med en haard Haand.

Pigebørnene bleve udelukkende opdragne til at forestaa Husholdningen, og emanciperede Damer vare et ukjendt Begreb den Gang; det var Gryden og Huset, der skulde passes; Staten og dens Vel skulde Mændene nok selv sørge for, og vi maa lade dem, at de forstode det til Gavns.

Efterhaanden gik det grovere Arbejde baade i Rom, Sparta, Athen og de fleste af Oldtidens Stæder over paa Slavernes Hænder, og en fribaaren Mand beskjæftigede sig, saavidt hans Midler tillode ham det, kun med Statens Arbejde og Krigshaandværket. Disse Slaver, som bleve rekruterede af Krigsfanger, førte et jævnt godt Liv, men om nogen Opdragelse af slavefødte Børn var der ikke Tale; de skulde holdes nede i Uvidenhed, og formerede Slaverne sig for stærkt, blev der, som for Exempel fra Sparta, udsendt Expeditioner, der skulde nedslagte en stor Del af dem, da Staten ellers mentes at staa i Fare for en Rejsning

fra Slavernes Side. Ved Siden af Slaveinstitutionen dannedes et Proletariat af fribaarne Mænd; de ejede Intet, men havde en indskrænket Stemmeret, der kunde kjøbes, sælges eller tvinges i det Spor, Magthaverne mente var fornødent, og at deres Børn fik nogen som helst Opdragelse ud over den, det yderst tarvelige Hjem selv kunde yde, er vist mere end tvivlsomt; denne opvoxende Ungdom var nærmest henvist til Soldaterlivet, saalænge de vare vaabenføre, for senere at glide over i Vediggjængernes Klasse, men saalænge de stode i Hæren, vare de underkastede en, mange Gange, jærnhaard Disciplin, der endnu saa sent som i Aar 71 før Kr. gav sig Udslag i, at Prætoren Licinius Crassus, efter at hans Soldater flere Gange med stort Mod vare gaaede mod Fjenden, men hver Gang slaaet tilbage, lod sin Legion decimere, det vil sige, lod hver tiende Mand udtage og ihjelslaa for at gjøre sine Soldater opmærksomme paa, at de skulde sejre, da Døden ellers var dem vis.

Denne kraftige Medicin hjalp, men at Hærføreren var en haard Mand viste han bagefter ved at lade 6000 Krigsfanger korsfæste. Ellers var det almindeligt, at begge Hænder bleve huggede af Krigsfangerne; saa bleve de jo gjorte ubrugelige til al Krigstjeneste for Fremtiden.

Man vil heraf se, at Opdragelsen nærmest gik ud paa at disciplinere Ungdommen, og at det personlige Initiativ ikke havde mange Chancer for at gjøre sig gjældende; men kom en Mand endelig til Magten, kunde han da ogsaa behandle Andre saagodtsom efter Forgodtbefindende, indtil han fandt sin Overmand, der gav ham raat for usødet, saa selv om Oldtidens Storstæder staa for vore Øjne i Fortidens Glans og Herlighed, vilde vi vist meget betakke os for at hensættes der med vore Hustruer og Børn.

Blandinger.

36 Millioner for 1 Pund Radium. Ifølge et Londonerblad er Prisen paa Radium ifølge Kontrakt mellem Ernest Kassel og Lord Iveagh paa den ene Side og det Cornwallske Mineselskab paa den anden sat til 36 Millioner Kroner pr. Pund. Nævnte Firma har nemlig gjort Bestilling paa 7½ Gram ren Radiumbromid til 30,000 £. Dette er hidtil den største Leverance i det Stof. Det skal skjænkes til Radiumsinstituter i Storbritannien, der nylig er oprettede i Lægevidenskabens Tjeneste.

Dette er Stedet!

vare de mindeværdige Ord, som det 19. Aarhundredes største Pioner og Koloniſt udraabte den 24. Juli for 62 Aar siden. Den 24. Juli er nemlig Pionerdagen, der overalt i Zion og dens Stater fejres til Minde om Ankomſten til Saltſødalen i Aaret 1847, og Tuſinder af taknemlige Hellige ſamles for at mindes den. Som Aarene rulle hen, voxer Skaren af dem, der føle ſig ſelv direkte gavnede og velſignede ved det, der den Dag fandt Sted, og hvori vor Tids største „Moſes", Profeten Brigham Young, er Centralfiguren. Rækkerne af de Første, der betraadte Saltſødalen, tyndes nu ſtærkt, ſaa at kun faa ere tilbage af dem, fra hvis Læber vi kunne høre om den vidunderlige Rejſe, de ſelv vare Deltagere i, og ſnart ville ogſaa de være gjemte under Muld. Men, ſom „Aftengløden kyſſer Morgenrøden", ſaaledes vil Fortid og Fremtid mødes i de meſt glimrende Reſultater, der ere frembragte ved Taalmodighed i Lidelſer og ved hengiven Tro paa en retfærdig Gud. Denne Rejſe over vejløſe Sletter, rivende Vandſtrømme og ſneklædte Bjerge er et af de største Beviſer paa et Folks uſvigelige Tillid til ſine Lederes inſpirerende Dygtighed, ſom Verdenshiſtorien har at berette; thi om Fortidens Iſrael kan det ikke med Sandhed ſiges, at de uden Knurren og Klage fulgte deres mægtige Leder, til Trods for, at Jehova ved mangfoldige Lejligheder havde viſt ſin ſpecielle Omhu paa den meſt underfulde Maade. De første Kompagnier af ſidſte Dages Iſrael, „Mormonerne", der, indbefattet Kvinder og Børn, talte 2000 Sjæle, vendte deres Anſigt mod Veſt uden anden Vejviſer end de Spor, ſom deres Ledere havde efterladt, da de for mere end 2 Maaneder ſiden vare gaaede forud og forſvundne i det ubekjendte Øde. Men de havde fuld Forvisning om, at de vilde finde deres Avantgarde et eller andet Sted mellem Miſſouriſloden og det ſtille Hav, en Strækning paa 2000 Mil. Deres Haab ſkuffedes heller ikke. Præſident Young med ſit Følge, der beſtod af 148 Sjæle, blandt hvilke vare 3 Kvinder og 2 Børn, naaede efter en møjſommelig Vandring det Sted, hvor de Helliges blomſtrende Hjem nu er vel grundfæſtet.

Profeten Joſeph Smith havde forudſagt, at de Hellige ſkulde gaa mod Veſt for at undgaa deres Forfølgere, og havde han levet, vilde han ſelv have viſt Vejen. Men Herrens Henſigter opnaaedes paa anden Maade, og Brigham blev det udvalgte Redſkab til at opfylde denne Profeti; en af Lederne i de Dage ſagde: „Vi kom villig, fordi vi nødtes dertil." Da Brigham, ſom var ſyg og kjørte i Apoſtel Wilford Woodruffs Vogn, kom ſaa langt frem gjennem et Bjergpas, at den

aabne Dal med Saltsøen, Amerikas „døde Hav", kunde ses, udbrød han i et trefoldigt Hurra og raabte: „Dette er Stedet!"

Hvor velsignet og glædeligt disse Ord end lød for de af den lange Rejse trætte Vandrere, at de nu havde naaet et Sted, hvor de kunde føle sig udenfor Rækkevidden af kristne Barbarers Forfølgelser og endeløse Ondskab, fandtes der dog Enkelte i det lille Selskab, der vilde have fortsat endnu længere, hvis Præs. Young havde ønsket det. Blandt disse var Søster Harriet Young, som sagde: „Udmattet og svag, som jeg er, vil jeg hellere gaa 1000 Mile længere end blive i denne øde og forladte Dal." Men Profeten havde sagt det, og det var nok for Hver og En.

Fyldt med den samme hellige Iver, der havde bragt dem saa langt, fortsatte de, og i Stedet for at begræde deres Skjæbne og synke sammen i haabløs Fortvivlelse, begyndte de at grundlægge en Kommune, hvis Sidestykke ikke kan findes paa Jorden i Dag. Som sande Patrioter vare de de Første, der udfoldede Stjernebanneret i Klippebjergene og toge Utah, som den Gang tilhørte Mexiko, i de Forenede Staters Besiddelse. Ikke saa snart havde de med deres Trækdyr og sparsomme Ejendele slaaet sig ned paa den Plet, hvor nu Salt Lake City staar, før de med Hjerter opfyldte af Taknemmelighed opsendte deres forenede Takkebøn til Herren og indviede Landet og sig selv til hans Tjeneste. Dagen efter, at de vare komne ind i Dalen, var Søndag, og den blev anvendt til Gudsdyrkelse, og noget af det første, de byggede, var et Mødested, som de kaldte Bowery eller Løvsal, hvor de kunde samles uden at opbrændes af den stærke Sol, der syntes at ville kvæle alt vegetabilsk Liv i hele dette Land. Historien er for lang til at kunne meddeles her; lad det kun i Korthed være sagt, at „Haabet beskjæmmede ikke". Utah er i Dag „Staden paa Bjerget", „Oasen i Ørken" og „Vestens Stolthed". Herren har skjænket Hundrede Fold igjen for det, som hans lydige Børn vare villige til at forlade for hans Evangeliums Skyld. Folket har ved Exempel vist hele Verden en Samfundsform af timeligt Velvære og aandelig Sundhed, der vil gjøre mere til Menneskeslægtens Fornyelse og Gjenløsning end alle Jordens samlede Præsters og Bodspædikanters Raab om at „komme til Jesus". Endog i Fattigdommens trange og mørke Tider, medens de vilde Indianere og de rovlystne Græshopper truede med sikker Ødelæggelse, lagdes Grundvolden til et Tempel til Ordinancer for de Afdøde, og Missionærer sendtes til fjærne og fremmede Lande for at vidne om, at Gud havde talet og aabnet Evangeliets Dør ligesom i fordums Dage. Ustandseligt er Værket gaaet fremad, og hvo kan hindre dets Fremgang eller forudsige dets Fremtid? Vi haabe, at hver Sidste-Dages Hellig vil anse sig selv som Missionær ved i Ord og Handling at prædike og bevidne, hvad Herren har gjort for dem. Træet er let kjendeligt paa Frugterne, og vi have stor Aarsag til at være tilfredse med Mormonismens Frugter

i hele Verden, og ikke alene vi, der tilhøre denne Kirke, men Hundred-Tusinder af Udenforstaaende ville bære Vidnesbyrd om Sandheden af de betydningsfulde Ord, som Præsident Brigham Young udtalte den 24. Juli 1847: „Dette er Stedet".

Missionsnyheder.

Konferencesekretær Geo. S. Schou fra Aalborg skriver den 9. Juli 1909 følgende:

Efter 2 Dages Ophold her forlod Præs. Anthon H. Lund og Selskab, bestaaende af hans Hustru og Datter, Præs. Charles W. Penrose med Hustru samt Præs. Andrew Jenson med Hustru og 2 Døtre os for over Frederikshavn og Sverige at besøge Norge.

Deres Besøg her var i alle Maader en storartet Fest for os. Byens Blade havde bekjendtgjort vore Møder, der som Følge deraf vare overfyldte i den Grad, at extra Stole maatte forskaffes, og Sideværelser og Trappegange vare fyldte af opmærksomme Tilhørere; det var vistnok de største Møder, der nogensinde have været afholdte i Aalborg, siden „Mormonismen" blev kjendt der. Præs. Penrose sagde i sine Bemærkninger: „Jeg er glad ved at kunne sige, at Folket i Aalborg opfører sig som agtværdige Mennesker." Præs. Lund følte sig særdeles vel tilfreds over den Modtagelse, der blev ham til Del i hans Fødeby.

Konference-Præs. Isaac A. Jensen præsiderede i Møderne, som afholdtes Onsdag den 7. og Torsdag den 8. Juli. I det første Møde talte Præs. Penrose med Præs. Andrew Jenson som Oversætter om at leve og dø trofast i Jesu Kristi Evangelium; Belønningen derfor skulde blive at faa Del i den første Opstandelse, hvorimod de, der ikke adløde Herrens Befalinger, vilde slumre i Graven 1000 Aar længere og da komme frem og blive dømte hver efter sine Gjerninger, gjorte i Kjødet.

Præs. Lund talte dernæst; han sammenlignede de nuværende Forhold og Tilstande i Aalborg med dem, der herskede, da han som ung Dreng først blev bekjendt med Mormonismen, og sluttede sine Bemærkninger med paa en særdeles interessant Maade at forklare Vigtigheden af Lydighed mod Evangeliets første Principper.

I Mødet Torsdag Aften talte først Præs. Andrew Jenson om den megen Usselhed, der i vor Tid raader baade i Danmark og mange andre Steder i Verden. En indgribende Reformation vil blive nødvendig i Samfundets forskjellige Dele. Han haabede at se den Dag, da Mormonismen skulde blive ligesaa hædret, som den nu er foragtet.

Præs. Lund udtalte, at Syndens Veje hverken ere lette eller behage-

lige at betræde. Syndens Byrde er tung at bære, hvorimod Herrens Aag er gavnligt og hans Byrde let. Han sammenlignede dernæst Mormons Bog med Bibelen og viste, at Indholdet af den ene bekræfter Guddommeligheden af det, der findes i den anden.

Præs. Penrose var den sidste Taler; han fortsatte angaaende Mormons Bogs og Bibelens Fremkomst og talte om Kristi anden og herlige Komme.

Broder Schou slutter sin Skrivelse med at sige, at Hellige saavelsom Venner udenfor Kirken ere meget taknemlige for det velsignelsesrige Besøg, som Præsidenterne aflagde i Aalborg; de udtale tillige Haabet om, at det hele Selskab maa faa en heldig og behagelig Rejse til de øvrige Konferencer i den skandinaviske Mission.

Besøgende. Præs. Anthon H. Lund med Hustru og Datter ankom til Kjøbenhavn fra Stockholm i Tirsdags ved Midnatstid. Sammen med sin Familie har han besøgt Seværdigheder i Hovedstaden og glædede de mange Tilstedeværende i Onsdags-Aftenmødet, hvor han benyttede en Del af Tiden til at fremsætte Evangeliets første Principper. Efter Mødet benyttede de Hellige Lejligheden til at hilse paa deres gamle Ven og endnu en Gang trykke hans Haand. Br. Lund rejste sammen med det øvrige Selskab til Kristiania og Bergen, men efter Møderne der skiltes de, saa at Præs. Penrose og Jenson rejste til Trondhjem og videre Nord paa til Midnatssolen for at samles med de Hellige i de øvrige Byer, medens Br. Lund tog tilbage til Kristiania og videre til Stockholm, hvor han afholdt en overmaade vellykket Konference, ved hvilken samtlige den svenske Missions Ældster vare til Stede.

Præs. Penrose og Hustru samt Præs. Jenson med Hustru og 2 Døtre ankom til Kjøbenhavn Søndag Morgen. De befandt sig Alle i bedste Velgaaende og vare utrættelige i deres Ros over Alt, hvad de havde set og hørt; de behagelige Indtryk, som de paa deres Rejse havde modtaget, ville aldrig udslettes af deres Minde.

Ældsterne Søren Christiansen, Forstander for Larvik Gren, og James Ware, Forstander for Kristiania Gren i Kristiania Konference, have opholdt sig i Kjøbenhavn nogle Dage paa Besøg hos Slægtninge her i Landet. Efter et behageligt Ophold iblandt os ere de nu atter vendte tilbage til deres respektive Arbejdsmarker i Norge.

Ældsterne James Brown og Hyrum Hansen fra Aarhus Konference opholdt sig her nogle Dage paa Gjennemrejse for at besøge Slægtninge og Venner.

Ældste Henry Danielsen, som er afløst efter en vel udført Mission i Kristiania Konference, er her paa Besøg hos sine Forældres Slægtninge, inden han rejser hjem til Utah.

Konferencepræs. Carl Burton fra Hamborg med Sekretær Wm. Winder samt Ældsterne Royal Eccles og O. C. Hunter fra München have

opholdt sig her nogle Dage for at besøge Museer og Kunstsamlinger. De besøgte ogsaa Norge og Sverige og vare højlig tilfredse med deres Rejse i det nordlige Europa. Vore Brødre fra Tyskland og Holland berette, at i de Lande nyder Evangeliet en overmaade stor Fremgang, saa at mange tillægges ved Daab.

Trøst i Bedrøvelse.

At Dødens revsende Haand ydmyger os og gjør os mere modtagelige for Salighedens Velsignelser, og at Trøst i Bedrøvelse, foraarsaget ved Dødsfald blandt dem vi elske, ere Evangeliets Gaver, der følge som Belønning for Adlydelse af samme, fremgaar af følgende Brev, der var skrevet i Salt Lake City til „Liahonas" Redaktør og underskrevet „En Medvandrer paa Livets Vej"; det er fremkaldt ved en sørgende Moders Tab af et elsket Barn og lyder som følger:

„Hr. Redaktør! I en Artikel dateret 5. Juni yder De stor Trøst og Opmuntring til en Moder, som har mistet 3 Børn, og jeg tænkte mig Muligheden af, at maaske jeg kunde lægge lidt til af Trøst til sorgbetyngede Forældre, som have maattet overgive deres Børn til Døden.

I 1878 boede jeg i Salt Lake City og var en velstaaende Forretningsmand, men tilhørte endnu ikke Mormonkirken. Ved denne Tid mistede jeg mit førstefødte, højtelskede Barn. Tabet berøvede mig næsten Forstanden, og mine den Gang hengivne Venner frygtede det Værste. Dette bragte mig til at faste og i ydmyg Bøn søge min Gud. Ligesaa snart Dagens Travlhed var endt og Nattens Skygger sænkede sig over By og Land, søgte jeg et ensomt Sted i Frugthaven, hvor jeg overvældet af dyb og hjærteknugende Sorg lagde mig paa mit Ansigt mod den kolde Jord og gav mine Taarer frit Løb, medens jeg i hjertelig Bøn anraabte min himmelske Fader om at lede mig til det Rette. Jeg begyndte fra nu af at læse Bibelen; i Mormons Bog havde jeg før læst lidt, men fandt den altid tør og uinteressant; nu derimod fandt jeg Liv og Lys i dens Blade, og den blev for mig den mest interessante Bog, jeg nogensinde havde læst. Hvilken stor Forandring! Efter en stor Del af Sindslidelser havde Herren aabnet min Forstands Øjne, og jeg modtog Evangeliets Ordinancer med Glæde og Taknemmelighed. Sex Maaneder senere blev jeg kaldet til at udføre en Mission, for, som Nogle sagde, at se, om jeg kun var en „Vintermormon", eller om jeg var ægte. Mine forrige Venner kaldte mig en Taabe, fordi jeg vilde skille mig ved en indbringende Forretning og blive en „Landstryger" Tusinder af Mile paa den anden Side af Equator.

Nu komme vi maaske til den Del, som muligvis mest vil interes-

sere sørgende Forældre, men det Foregaaende var ogsaa nødvendigt for at kunne forstaa det, som følger efter.

En Maaned efter, at jeg var rejst til min Missionsmark, blev min Hustru velsignet med en anden Datter; men en lang og besværlig Sygdom paafulgte. Efter at jeg havde været behjælpelig med at aabne Evangeliets Dør i en ny Mark, kom Tiden, at jeg blev hæderlig løst med Tilladelse til at rejse hjem igjen til Utah. Men kort Tid efter blev vort andet Barn ogsaa syg og døde til Trods for, at vi gjorde Alt, hvad der stod i vor Magt, for at frelse hende. Paa Vejen til Graven stod den lille Kiste i Vognen, hvor jeg og min Hustru befandt os. Hun græd og klagede meget, og mine Bestræbelser paa at trøste hende frugtede intet. Mit aandelige Syn aabnedes ved Guds Naade, saa at jeg saa den Lilles Aand, og i dens Følge saa jeg vort første Barn; begge vandrede omkring i en ubeskrivelig yndig Have. De vare lykkelige og glade, og begge sprang de hen til en Dame og tog fat i hendes Klædebon, lig spøgefulde, muntre Børn. Kvinden, jeg saa, der gjorde Tjeneste som Moder, var en højtelsket Pige, som døde i de „gamle Lande", og som derfor aldrig havde kjendt disse mine Børn i Kjødet; men det fremgik tydelig, at de vare velbekjendte med hverandre, inden de kom i denne Sfære. Lad mig til Slutning oplyse, at denne Pige døde i Europa, længe før disse Børn vare fødte i Amerika, men Nogen var bleven døbt paa hendes Vegne i det gamle Begavelseshus og havde udført de resterende Ordinancer for hende i St. Georges Tempel ved min Hustru, der som en naturlig Følge var den Nærmeste i Aandeverdenen til at varetage mine Børns Interesse der. Hovedsagen er, at vi blive overbeviste om, at der er dem, der tage Vare paa og vaage over vore Børn hinsides Graven, og at de ere lykkelige og glade efter Døden, om end Forældre her i Livet sørge og græde over deres Tab i denne Verden.

Fra „Liahona".

Cigaretrøget i den amerikanske Flaade.

Kontre-Admiral Seaton Schroeder, Øverstbefalende over Atlanterhavsdivisionen, har til Hensigt at gjøre Alt for fuldstændig at udrydde den høist skadelige Cigaretrygning blandt Flaadens Besætning; i den Hensigt har han anbefalet Marineministeriet at udstede Forbud mod Salg af Cigaretter i alle de af Marinens Afdelinger, der staa under hans Kommando. Det synes, som Marineministeren er stemt for det forlangte Forbud. Admiralen har i en Række Aar iagttaget Cigarettens skadelige Virkninger paa Mandskabernes Helbred og er kommen til den Overbevisning, at den skadelige Narkotik forringer Tjenestedygtigheden baade fysisk og mentalt. Dersom det er saa ødelæggende for Sømanden, som stadig indaander den friske Søluft, hvor meget skadeligere maa det da ikke være for Personer, som tilbringe deres Tid i Fabrikker og Kontorer?

Millionæren Carnegies Biblioteker.

Det er meget interessant at se, hvad Multi-Millionær Carnegie har gjort for Oprettelsen af Læsehjem for det bredere Lag af den læselystne Befolkning i De Forenede Stater, Canada, England og Wales. Han har ved ualmindelig Dygtighed og heldig Forretningsvirksomhed i Staalindustrien erhvervet sig fabelagtige Rigdomme, men har samtidig anset det som sin Pligt at dele sine Midler med Samtiden paa en Maade, der kan yde størst mulig Gavn. At øse af sine Guldbynger til en uforstandig og utaknemlig Verden til Mad, Drikke og Klæder ansaa han mere som Moralfordærvelse end som en Hjælp, hvorimod han ansaa god, sund Læsning som et af de mest virksomme Hjælpemidler i Oplysningens og Dannelsens Tjeneste. Han har vist sin Tro i Gjerninger, idet han har oprettet 1,800 Biblioteker, der have kostet ham 51,596,963 Dollars eller 190,908,763 Kroner. Bibliotekerne ere fordelte som følger: I de Forenede Stater 959 med 208 Filialer til en Totalværdi af 34,875,745 Dollars; England og Wales 329 med 59 Filialer til en Totalværdi af 7,819,550 Dollars og Canada 86 med 5 Filialer til en Totalværdi af 2,059,415 Dollars; disse Summer gjælde kun Bygningerne. Naar Folkemængden tages i Betragtning, regner han, at han har været ligesaa liberal overfor Canada som overfor de Forenede Stater. Den amerikanske Filantrop har herved mere end nogen anden Rigmand paa Jorden rejst sig selv Monumenter, der med Taknemlighed ville vedligeholdes af Folket.

Fred i mit Hjem.

Hvad er vel det Kjæreste, Mennesket ejer,
Som Rigdom og Ære og Rang ej opvejer?
Som giver mig Styrke til Trængsler at møde,
Som — hvis jeg det mangler — gjør Livet saa øde.
Det er Fred i mit Hjem.

O, hellige Forsyn, som styrer og leder
De talløse Verd'ner, jeg ydmygt Dig beder:
Om end Du mig skikker de bitreste Prøver,
Af Hjertet jeg haaber, Du aldrig berøver
Mig Fred i mit Hjem.

Naar aabenlys Ondskab med staalsatte Næver
Og silkeblød Falskhed som Offer mig kræver,
Naar Alle mig svigte og Haan jeg kun høster
For velmente Gjerning, da intet mig trøster
Som Fred i mit Hjem.

Naar syg eller træt jeg paa Lejet mig strækker,
Naar Mismod og Kummer Humøret nedbrækker,
O, sig hvem formaar vel at lindre min Smerte
Saa grundigt som den med det kjærlige Hjerte
I mit fredsæle Hjem.

Se, derfor er Hjemmet mit dyreste Eje,
Se, derfor kan intet paa Jord det opveje,
Og derfor til Gjengjæld jeg altid med Glæde
Vil virke med Kraft og dem Lykke berede,
Som udgjør mit Hjem.

Naar Hunger og Armod paa bleggule Heste
Af Herren udsendes for Jorden at gjæste,
Mens Jammer og Taarer i Sporet dem følger,
Da stands ej ved Døren, bag hvilken sig dølger
Mit elskede Hjem.

Naar Jorden af Krigshyl og Blodbad hjemsøges
Og Folkenes Rædsel ved Pesten forøges,
Lad Jamrendes Nødraab og Døendes Rallen,
Som lyder fra Hytten og stønner fra Valen,
Ej naa til mit Hjem.

Ja Herre, som fordum det gik i Ægypten,
Da Døden ej sparede Slot eller Hytten,
Lad Fredens Serafer beskytte min Bolig
Og byde den Grumme forholde sig rolig
Og skaane mit Hjem.

Lad Helbred og Sundhed med Haabet og Glæden,
Som Gud har befikket at skabe et Eden,
Omkring paa sin Vandring i Livet mig gjæste
Og evig og altid med Ombyn befæste
Sin Fred i mit Hjem.

Maar Babel det stolte i Støvet skal græde
Og krympe og sno sig for Hævnerens Vrede,
Lad Zion da blomstre og sejerrig stande
Med Scepter i Haand og med Laurbær om Pande,
Mit evige Hjem.

Peter O. Thomassen.

Dødsfald.

— Søster Christiane Christiansen døde i Spanish Fork, Utah, den 20 Januar efter en Maaneds Lidelser som Følge af et Ulykkestilfælde. Hun var født den 2. Marts 1853 i Baldrup, Jylland, Danmark, men har levet mange Aar i Utah. Dette Dødsfald var saa meget mere beklageligt, fordi hendes Mand netop var paa Vejen hjem fra en Mission til Danmark, men ikke naaede Hjemmet, inden hun døde; Begravelsen opsattes imidlertid til hans Ankomst. En Datter, som i Forening med sin Mand virkede i Evangeliets Tjeneste i Mexico, blev telegrafisk underrettet om det skete og var hos Moderen, da hun udaandede. Begravelsen fandt Sted den 8. Februar under stor Deltagelse fra 4. Wards Forsamlingshus. Særlig den sorgbetyngede Husbond har sine mange Venners Sympati.

Peter Jacob N. Petersen, født den 25. December 1829 i Rudkjøbing, Svendborg Amt, Danmark, afgik ved Døden i København den 29. Juni 1909. Han forenedes med Kirken ved Daab den 18. Februar 1906. Begravelsen fandt Sted fra Sundby Kirke under stor Tilslutning fra Fagforeninger, hvortil Afdøde hørte. Og de mange Faner og Flag, Blomster og Krandse og det store Ligfølge, der fulgte Kisten til Graven, vare højttalende Beviser paa den Agtelse og Kjærlighed, som den gamle Hædersmand havde vundet sig i deres Hjerter, der kjendte ham bedst. Den Præst, som talte ved Baaren, bemærkede ogsaa, at han havde altid været en Foregangsmand, og tro mod sin Overbevisning havde han altid uforfærdet stævnet mod det Maal han havde sat sig. Saaledes var han ogsaa uafhængig paa Religionens Omraade.

Indhold:

Ortodoxiens Forfald 225
Børneopdragelse i Oldtidens Rom, Sparta og Athen 228
Blandinger 231
Redaktionelt:
Dette er Stedet 232
Missionsnyheder 234
Trøst i Bedrøvelse 236
Cigaretondet i den amerik. Flaade 237
Millionæren Carnegies Biblioteker 238
Fred i mit Hjem 238
Dødsfald 240

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).